

Bijzonder dat u mij leest. In het kort wil ik uitleggen waarom ik u deze foto van Alamy laat zien.

Alamy is een beeldbank waar u tegen betaling een foto van uw keuze kunt downloaden en gebruiken. U kijkt hier naar een previewversie met watermerk die ik speciaal voor Perforator heb gedownload van internet. Het gaat mij niet om het oeuvre van deze kunstenaar, maar om de positie van een kunstenaar.

Om de foto hier aan de muur te kunnen hangen is dit bestand door mij naar webprint.nl gestuurd, waar ik deze voor 19,95 euro (met eigen middelen) op wit aluminium heb laten printen. Het standaard formaat 20x30cm heb ik gekozen vanwege mijn budget en de kwaliteit van het bestand. Inclusief ophangmechanisme is de foto daarna bij mij thuisbezorgd met een pakketdienst van PostNL. Dit formaat ging prima door de brievenbus.

Op deze afbeelding toont de fotograaf de beroemde performance kunstenaar Marina Abramović die met haar houding aangeeft dat ze in de galerie aanwezig is voor haar werk. Namelijk een ingelijste foto die in haar opdracht is gemaakt door een andere fotograaf, als registratie van een specifiek deel van haar performance *The Kitchen* (2009). Deze foto is afgedrukt in een van te voren bepaalde oplage en verkocht door de galerie.

Marina Abramović is voor mij een belangrijk voorbeeld waardoor ik anders over performance ben gaan nadenken. Daarbij speelt het bijeffect een belangrijke rol van haar fysieke aanwezigheid die zij centraal stelt in haar werk. Ik denk namelijk dat dit het product is van het maatschappelijke isolement waarin deze kunst ontstaat. De vorming van een merk gaat zo de betekenis overheersen.

Bij *The Artist is Present* (2010) in *The Museum of Modern Art* kon je als bezoeker tegenover haar gaan zitten om in stilte in haar ogen te kijken terwijl zij lijdzaam van zichzelf moest wachten tot het museum weer dicht ging. Wat mij betreft markeert dit tentoongestelde individuele lijden de sociale armoede van onze tijd. Na deze performance wordt het merk steeds sterker met de verspreiding van de documentatie. Maar wat is hier de rol van het publiek? Is het mogelijk om de 'opbrengst' van beeldvorming bij het publiek te leggen? Hoe genereer je middelen voor alternatieve beeldvorming buiten de institutionele kaders? Hoe overbrug je die kloof tussen beeldmaker en publiek?

Dit beeld heb ik hier opgehangen, een foto die niet van mij is. Een schets van verschillende en beschermde belangen die ik waar mogelijk probeer te openen.

Als performer onder de performers is het zaak elkaar te vinden bij de ontwikkeling van een hedendaags tijdsbeeld.

Edwin Stolk - 